

Розовото фламинго и албиносите

Наближаваше Денят на Все Светии. Подготвили бяха кутиите с лешници и орехи, поправен беше механизмът на кутията за мъгла, даже Караконджулчо беше полирал костите на Веселия Роджър, скелета, който всяка година стоеше пред Белия Дом. Бенемот беше заминал за България, защото имал уговорка за нещо си. След особено пишци и проливни тържества основната група ИДПрохимци си беше подбрала церемониалните саксии и беше заминала да се сближава с други обитатели на планети с благоприятен климат. Бившият президент Обама беше поканил всичките си бивши и настоящия си колега да отбележат един необичаен Хелуин на Хаваите и след кратък размисъл Майкъл беше заминал заедно с дамата на сърцето си и отрочетата им, които дружно упращяваха някакви хавайски фрази.

„Маика но ау!“ се носеше из президентския самолет. Майкъл вдигна глава от документите, които четеше.

- Какво беше това за майка ви?

Отрочетата му се разсмяха заедно с внучетата на Обама.

- Казах ви, че ще сработи! – плясна с ръце най-малката Майкъллова щерка. – Тате, това значи „Добре съм!“ на хавайски!
- Ами да, майка ти като не ти е направила едно „ау“, какво да ти има! – засмя се баща й. – Я кажете още нещо на чужд език, ама един по един.
- Махало! – възкликна Малия.
- Ти откога проговори български? – стресна се Майкъл.
- Какъв български, нали питаш за хавайски! „Махало“ значи „Благодаря!“ Аз вежливо ти благодарих, че спряха поне да вокализират всичко това заедно.
- Помаика и! – рече нейната малка щерка.
- Ти това от моите ли го прихвана? – строго попита действащият президент. Малката Мишел премигна.
- Какво съм прихванала? Те не са болни!
- Ами това, за майка й!
- О, това означаваше „Късмет!“ – звънко се разсмях малката. После видя недоверието в очите на големия мъж. – Честно! Ето, това тук е един много кратък речник, само най-важните думи! – тя му подаде едно навито на руло листче. Президентът го разви и погледна списъка, после прихна да се смее. Малия го погледна леко обидено.
- Ами виж сега, ако се съди по тази представителна извадка, Хаваите са ги заселили българи! Ето, „меле“ значи да викаш високо или да пееш, ами то и на български си е меле, като се съберат малко повечко народ да викат. „Хеле“ значи да вървим, тук малко е объркано, ама на български се превежда като „айде пък“, което си е покана за вървеж донякъде. „Камаайна“ значело местен жител, виж това е пловдивски диалект, „ква майна“ се произнася. После идва едно „олело“, което много прилича на нашето „олеле“ или

„олелия“, което си е точно същото, приказвам си, шум вдигам. Интересно, как ще се каже „Караконджулчо“ на хавайски? – Майкъл намигна на таласъмчето, което му носеше чаша какао.

- Аумакуа, като общо събирателно, иначе ще си се казва както си си го кръстил. Аумакуа е домашен дух-покровител, може да имаш повече от един в семейството. Не може едно горкото самичко да тича насам-натам като гламаво. Ето, то ти носи вече трето какао, не че ти ги броя, ама и три шоколадови бисквитки, това вече е доста. Да не е станало нещо?
- Не съм съвсем сигурен. Искам да го обсъдя с баща ти, затова се опитах да подготвя повечето неща преди да дойда, но се наложи да изкоренявам някои приказливи ИДПроксимци в най-последния момент, нали ги знаеш, с техните лиани навсякъде, пак ще се наложи да полирам паркета в Овалния Офис.
- Да, междувидовото сътрудничество не е това, което го описвах като бях малка... Онези бяха къде по-свирепи. На тези новите аз най-им се радвам на церемониалното оръжие. Кажете ми, защо на миролюбив растителен вид му трябва коса? – смехът на Малия ромонеше като този на щерка й.
- Да внушават респект на нижестоящите, а при нужда – да ги покосяват, така ми го преведе преводачката им. Едно време имало и ритуални, абе да ги наречем сенокоси, но вече не се практикували. В едни сезони, които никога сега вече и не помнел, го правели при засуха, нещо като молитва за дъжд било. Впрочем, ама хич не ми харесва тази прогноза за времето, що й трябваше на Махалия точно сега да се упражнява в екологичен транспорт...
- Нали говорим за певицата Махалия, да съм сигурна, - затаи дъх Малия. – Велико гърло, ти как успя да се вредиш, тя по това време изобщо не дава концерти, твърди, че е нейният си сезон и никога не може да я открие под дърво и камък.
- Така е, защото тя не се крие нито под камъни, нито под дървета, тя кара една бригантина с черен пиратски флаг, който мама й е ушила. Тази година обеща да дойде да пее за годишнината на баща ти, щото останалите президенти сме решили да му устроим празничен концерт, така че ти нищо не знаеш!
- Не знам, не знам изобщо! Но това си е колосален успех, тя е на татко любимка, ти как си успял да я уговориш?
- Моятта баба познавала баща й и майка й, по-точно тя ги запознала.
- Охооо, баба ти трябва да е била вълшебница...

Майкъл беше напълно съгласен с това твърдение. Преди да каже нещо по въпроса, капитанът на летящия супник се показа и го помоли да отиде в рубката.

Махалия държеше руля и пееше с цяло гърло някаква песен за кораб, който заседнал в плитчина. Откакто бяха преминали Панамския Канал, тя пееше за удоволствие, при това някакви съвършено неприлични пиратски песнички, после разучаваше нещо на пианото, което беше заковано за пода с големи гвоздеи, да не се мята от едната до другата стена по време на щорм. А щормовете следваха един след друг, Джон и Евчето се бяха видели в чудо, защото само една част от пътя все пак трябваше да представлява почивка, а така не можеше да се работи, когато от кандилкане не

можеш да си улучиш правилните клавиши на клавиатурата. Но Махалия беше щастлива, защото нейната бригантина беше недостъпна за журналистическото войнство. Първо, никой не знаеше тя къде е, второ, малцина бяха ветроходците, които можеха да я настигнат.

Преди младата дама да се научи да кара триколесния си велосипед, домашният дух Борегард беше направил официално посещение в старата си кръчма на Ню Орлеанс. Там Бо беше уредил кастинг за длъжността на учител по ветроходство за малката. Имаше какви ли не духове, все пак пристанщен град си остава пристанищен град, нищо, че се налага да разбутваш туристи с прът! В края на състезанието Бо се беше върнал в „Блатото“ с един съветир, който се казваше Скрисълз. Въпросният съветир можеше съвсем сам да кара бригантина и в най-бурното море. Неговият капитан обаче се беше оказал гадина, беше оставил някакво си моряче да изяде на Скрисълз коледната каша, до последната лъжица, и маслото му беше облизал даже, затова съветирът беше решил да напуска така или иначе, и си търсеше ново място. Бо му беше обещал кърпене на платна на воля и морският дух си беше събрал игленика, шапката с лентички и големия айсбергов атлас, изгравирани на моржов зъб, които бяха всичката му зестра.

Изборът на Бо беше безпогрешен – Скрисълз обожаваше Хейли, беше я научил на всички трикове, които той пък беше научил през хилядолетната си морска практика, и неизменно беше до нея когато тя управляваше своите постепенно уголемяващите се лодки. Когато плавателните съдове на младата дама се превърнаха в истински кораби, Скрисълз лично беше подбрал екипажа сред множеството желаещи. Съветирът имаше дарба да убеждава – даже един шоджо беше изоставил китоловния си траулер, за да се приседини към веселата компания. Сега същата компания тичаше по вантите и подпяваше на капитана.

- Изглежда ми щастлива, - тихо каза Евчето на Джон. – Макар и малко самотна.
- Не зная. Може би в „Блатото“ имаше прекалено много компания и сега й е добре в самотата. Макар че каква самота, погледни целият вивариум наоколо. При това половината сме оставили у дома.
- За това ли си се умърлушил? – подкачи го дамата на сърцето му.
- Не, имам едно лошо предчувствие...
- Какво точно предчувствие имаш, тате? – се донесе от руля. Сияещата Махалия се усмихна на баща си.
- Ами че нещо става у дома, нещо не е както трябва... – смотолеви Джон.
- О, това си е направо объркано, обикновено имаш лошо предчувствие, че с мен става нещо, затова за разнообразие ви взех с мен, та да се притеснявате за нещо друго, - светна усмивката на певицата.
- О, да, никакво притеснение нямам, само отиваш да пееш пред всичките президенти накуп! Ти знеш ли колко е опасно това!
- Кое му е опасното – нали там е цялата охрана! Пък и все пак да се добереш до Хаваите не е толкова лесно. Виж ни нас колко сме мокри вече, а ни остава още поне една трета от пътя! Да сте виждали Скрисълз, че имам да го питам тук за едно течение?
- Скрисълз преди малко четеше конско на Кранто, щото била дала една бира на Шоджо. Предполагам, че вече са се сдобрили.

- Той се обижда на Шоджо, имало много шоджо, а той бил Шуиро. Абе не го докарва съвсем нюанса, ама няма смисъл да се спори. И без това постоянно се карат с Роган кой бил по-червенокосмест. Миналата година устройха даже състезание, но се наложи да ги дисквалифицирам и двамата, защото се опитаха да използват залеза, за да блеснат в цялото си великолепиe, да не говорим, че бяха използвали половината ми сценичен лак за коса да си направят перчемите. Впрочем, откъде Кранто е намерила бира, като на кораба има сух закон? – вдигна изящните си вежди капитанът.
- Амиии, виж сега, той сухият закон нали е само за духовете? – направи се на ударен баща й.
- Тате, нали не мислиш, че те няма да ти намерят запасите? И ще ги намерят, и ще ги изпият, ако не ги изпият, ще ти използват за огньовете на Свети Вит. Голяма бяла е да водиш непослушни родители на баня, ще ти изядат сапуна, - Махалия се разсмя и сложи пръст на устните си. По коридора се носеше шум от множество стъпки и няколко подрънквания. Вратата се отвори и в рубката влетяха няколко митически същества.
- Това ама изобщо не е честно! – клатеше бутилка Шуиро. – Ходи го, проси го, носи го, пък чак тогава пий – и какво, тази бира е стара! Изобщо не става за пиене! Освен това Скрисълз три сол на главата на Кранто за нея! Напълно ненужно! Искам си полагаемата се биричка, аз честно съм лъснал всички палуби сам!
- Да бе, да, сам бил лъскал! – намеси се един свиреп македонски въргозуняк, който беше тръгнал да опознава света и насмалко да се удави, когато един корабен стюарт го беше метнал зад борда, щото бил не ловял мишки. Скрисълз го беше подбрал и уговорил да намери себе си. Въргозунякът се казваше Марко и можеше да нареже кит на дребни кубчета за времето, за което Хейли си сплиташе плитките.
- Е, така де, няма да броим, че по погрешка те използвах вместо четката за под, трябваше да викаш по-силно, а то аз реших, че сме купили нова четка, с пищялка! – не се даде Шуиро. – Ама от мен да мине, ще ти дам половин бира, ако си получа хонорара!
- Да бе, да, за какво ми е твоята боядисана водичка, ми аз трябва да изпия едно езеро от нея, та да ме хване! Виж, малко ром не бих отказал, то от това миене мога и артрит да хвана, знае ли се! – въргозунякът си извади четка за коса и си среса перчема да му се ветрее.
- Я чакайте! Шуиро, подай тази бутилка тук! Кой ти я даде? – свъси вежди Махалия. Няколко малки духчета с остър слух се изнизаха набързо.
- Кранто ми я даде, рече, че я е намерила като чистела. Ми да беше прочела откога е първо, а после да я предлага! – тросна се Шуиро.
- Ами да, ако бяхте прочели, нямаше да ви дойде на ум да я пиете! Ех, вие, изпили сте подаръка на рожделика! Това е вероятно една от последните бутилки от оная бира, която

Президентът Обама е варил в Белия Дом! Подари ми я един таен обожател, не съм сигурна дали само на мен обожател, или и на бирата, ама на подарен кон зъбите не се гледат, нали така, маме?

- Малко странен подарък за някой, който дори не пие бира и това е известно! – процеди Джон. – Дай тук тази бутилка! Какво ли не може да е сложено в нея!
- Ужасно, сигурно съм натровен! Ах, горкия аз! – Шуиро театрално се свлече на пода. За нещастие попадна върху въргозуняка, който беше още кисел и стана една, не е за разправяне. А в това време...

От няколко дни край „Блатото“ се наблюдаваше движение. Предните съгледвачески отряди на катеричките бяха донесли сведения за няколко човека, които се движели по периметъра и проучвали подстъпите към къщата. Нощните екипи на прилепите бяха разписали къмпинга, който беше в пряко нарушение на частната собственост, да не говорим, че се падаше на една от любимите пътеки на Джак, която се поддържаше в изправност в негова памет. Явно някой чакаше домакините да отплават достатъчно далеч за да не изненадат неканените гости.

За съжаление на любителите на неочаквани посещения, те не бяха чели приказки, нито бяха си направили труда да вникнат в местните легенди и сказания. А това не е добра практика, както показва случилото се в последствие. Но преди да продължи този разказ, трябва да се запознаете с Джакомо. Това е една стара история, за която малцина знаят.

Алигаторът Джак беше живял самотно и рядко беше допускал някого в пределите на старото „Блато“. Той помнеше вкусотийките, с които го беше гощавал оригиналният собственик, и беше по своему предан на паметта му, докато не се появиха Джон и Евчето. После Джак прехвърли всичките си чувства на тях, и основно на Махалия, която беше любимка на стария ерген. Затова той ѝ завеща себе си, във вид на раница и куфари, но това вие вече знаете. Малко преди да приеме този си пост мортем вид, Джак се беше отправил на отдавна заслужена почивка за няколко дни, да навести част от старите си ловни полета. Както се оказа впоследствие, посещението не беше включвало само местата на ловна слава.

Един прекрасен слънчев ден в двора на „Блатото“ се появи огромна алигаторка. Тя уверено се отправи към фонтана и бутна с нос всяка от четирите костенурки. Понеже нито една от тях не помръдна, алигаторката зачака търпеливо. Борегард дотича веднага да ѝ каже, че тя е дошла на мястото на Бурито, а той е доста териториална костенурка. Алигаторката нещо рече, но нищо не ѝ се разбираше, освен че няма никакво намерение да си ходи, докато не се срещне с рептилията. Бо си имаше и друга работа, затова остави събитията на естествения им ход.

Когато Бурито се върна от вечерната си солена баня, той доста се зачуди на гостенката. Тя изглеждаше почти толкова древна, колкото Джак. Дамата го огледа подозрително, после бавно отвори уста.

- Не може да бъде! – извика Бурито. Оказа се, че можело.

От зейналата паст изпълзя или по-точно изпадна едно мъничко, жълтичко и доста жизнерадостно алигаторче. То защъпурка наоколо, даже се опита да гризне костенурката по крака, но биде смърнено. Червените му очички оглеждаха околността с удивление. Привлечени от възгласа на Бурито, обитателите на „Блатото“ внимателно се доближиха.

- Само на мен ли ми прилича на този, на който ми прилича? – енигматично започна Джон.
- Няма начин да не го признаеше, ако беше жив! – разчувства се Евчето.
- Ако не бях сигурен, че кожата му е за преработка в работилницата, щях да кажа, че му е одрал кожата! – почеса се по носа Бо.
- Ма’ък Джак, ма’ък Джак! – плясна с ръце Хейли, от височината на бащините си рамене.

Алигаторката обясни простичко, че била вече прекалено стара и на път да поеме по пътя на Джак, но разбрала, че сред последното люпило има едно яйце, което дава надежда и отложила за известно време куфарния период на съществуването си. Малкото алигаторче било единственото, което се излюпило от яйцата, и неговите шансове за оцеляване в онези ловни места били съизмерими с вероятността зебра спонтанно да се преободиса в от монохромно райе в шотландско каре. Алигаторката си спомнила разказите на Джак за възшебното „Блато“ и решила да опита късмета си. Лапнала малкия и поели на път с единствената цел да стигнат преди тя да умре. Алигаторката помоли ако е възможно да бъде трансформирана в същия модел като Джак, изпрати една въздушна целувка на албиносчето и изпусна последните си мехурчета въздух.

- Бедното сираче! – избърса носа си Бо. – Клетата душица! – той посегна да го погали. Малките челюсти щракнаха предупредително. Джон се наведе, прищъпна носа на малчугана с два пръста и рече назидателно:

- Да си имаме уважението! Домашните не се хапят, независимо от пола, възрастта, професионалната ориентация или видовото различие. Иначе ще се пляскаме по опашката! Ако видя един нахапан пръст – няма да има пилешко за закуска, ясно?

Алигаторчето кимна, което на практика беше извършено като цялото му телце се разтресе, защото Джон имаше желязна хватка и главата на малкия не мърдаше.

- Разбрано! А сега двамата с Хейли в долната баня, че сте окаляни като за две блата, а не ми се чисти фонтан!

Така албиносчето остана в „Блатото“. Кръстиха го Джакомо първо в памет на баща му, и второ, бяха го видели да плаче под звуците на „Виси д’арте“, не можеха да му викат Постумий в крайна сметка, името отдавна беше излязло от мода. Джакомо растеше жизнерадостен, тренираше бягане след Хейли и пазеше къщата от нахалници. Скаридите в Залива на Конекрадците разказваха ужасяващи истории за чудовищната бяла сянка с очи като корабни фенери, след която остават единични членестоноги да разказват кошмари, кракомахайки с крайничета и мустачета. Местните нутрии разпространяваха мълвата за безжалостния убиец, който тича като Бен Джонсън

когато не се прави на сребърна лунна пътека. Джакомо помнеше завета на Джон за разпознаването на свои и чужди и никой от постоянните обитатели на „Блатото“ не можеше да се оплаче от него. Но в този сказ става дума за непостоянните...

За пръв път от дълго време Джон и Евчето не си бяха у дома за Деня на Все Светии. Те обаче бяха дали пълна свобода на Бо да украси „Блатото“ както намери за добре за радост на обитателите му, които бяха останали. Почетен гост беше Алби, който беше дългогодишен приятел на Джакомо, двамата удивително си приличаха в някои отношения. И двамата бяха традиционалисти, може би заради екзотичната си окраска. Затова из двора на къщата имаше окачени призраци от чаршафи, обесници от стари костюми, няколко истински надгробни камъни, които Бо беше получил в наследство при подялбата на старото гробище, което бяха разтурили при строежа на надлеза. Над дръжките на вратите бяха окачени механични ръце, но без отварящите механизми, защото в къщата все едно нямаше никой, който да минава през вратите. В гостната беше спретнат бюфет с нектар за прилепите, Бо беше приготвил специална салата за Бурито и сурово пилешко гъмбо за Джакомо в басейна, а също така беше лъснал статуите на Мосю и Мадам, които си бяха отлетели след един ден на Все Светии преди много години.

- Като днес помня, беше първата ми година с тях, не знаех какво да очаквам... – разчувствано разказваше Бо на Алби. – А те се оказаха прекрасни хора, Джон се беше облякъл като пират, с превръзка на око, но тя си му трябваше и без това, щото го беше пернала една скарита предния ден, от онези слонските, които всичко изядат по пътя си и само Джакомо ги спира. А пък Евчето, ах, тя беше просто прекрасна, южнячка до мозъка на костите си, какъв характер само, гък не каза докато половин час ѝ стягах корсета, щото през онези времена дамите са били къде по-дребни, криолинът ѝ беше малко под коленете, та се наложи да го дошивам в последната минута.
- Каква е връзката на дамите от онези времена с на Евчето криолина, не разбирам, - Алби беше започнал отрано с наденичките, особено като се има предвид акадийската местна кухня, те направо му се услаждаха в лютивината си.
- Каква, ами Евчето използва всяка година роклите на тукашна една дама, която си отиде преди Мари Лаво да се роди. Пазим ги изключително грижливо, всяка година ги изнасяме да се проветряват, щото все пак Ню Орлеанс си е мокро място. Какви цветове, какви фактури, какви ситни бродерии и ефирни дантели, такова нещо не си виждал.
- Е, не обиждай на виждане де! Аз има нови очила, впрочем, не се ли забелязват? С тях мога игла да вдяна, каза Таткото, като че ли някога ще ми трябва да вдявам игли, ама нейсе. Бъди другарче, покажи тези роклички, може пък и да оплакна око!
- Вярно, то и без това всичката друга работа сме я свършили, деца дотук за бонбони няма да дойдат, ами дай да проветрим роклите на Евчето, че ако се върне неочаквано, ще ѝ се пречкаме само.

А сега си представете целия роклен реквизит на „Отнесени от вихъра“, закачен на едно въже, натегнато на височината на човешки поглед. Дамата, за която спомена Бо, се беше отличавала с елегантна фигура, вкус и богат мъж, за който фразата „няма, и в склада няма“ била просто набор от звуци без никакво значение. Армии шивачки се бяха трудили над гардероба на госпожата,

легион обуцари бяха обтягали коприна и сатен върху калъпите за обувки, а Лудият Шапкар вероятно би си глътнал собствената капела при вида на екзотичните екземпляри, грижливо наредени в кутии, всеки на своя собствена глава. Всичкото това великолепиe бе изнесено навън и грижливо разположено с цел максимално преминаване на въздушни маси.

Камионетката беше спряна на последния завой преди входа на парка. Предпазливостта налагаше да се провери дали случайно някой не беше у дома, беше се ухилил водачът на експедицията. Вечерта вече настъпваше, затова четиримата момци бяха облечени като затворници, с бутафорни вериги и гири. Всеки от тях носеше декорирана кофа за маскировка. Бяха се договорили, че няма да вземат повече от това, което всеки може да носи. Наоколо тичаха дечица и възрастни, облечени кой каквото му беше подсказало въображението.

Четиримата съзаклятници би трябвало да забележат, че местните жители грижливо подминаваха алеята водеща към „Блатото“. Настойчивите слухове за гигантски костенурки, чудовищни алигатори, говорещи декорации и птеродактили датираха от времето, когато Джон и Евчето се бяха заселили в старата къща, обитавана от духове. Когато Евчето се прослави със смразяващите кръвта криминални романи, само много смели духом хора се решаваха да гостуват на младото семейство. Те бяха пришълци, произходът на богатството им беше неясен, а домашните им любимци не всяваха умиление поне от пръв поглед. Трябва да си много курназ да потупаш приятелски нещо, което може да ти отхапе ръката с едно щракване на зъбите. А тези хора, които имаха толкова кураж, те знаеха, че Джон и Евчето са на ваканция и бонбони ще има след като се върнат, и подминаваха също.

За всеки случай Бо беше помолил фламингото Джеймс да се престори на градинска декорация за няколко часа. Външното наблюдение си оставаше най-надеждно, ако към него имаше закачено мислещо устройство. Джеймс се беше съгласил, защото това му напомняше лятото при госпожа Смит, още повече, че няколко гнома от нейните отдавна обитаваха „Блатото“. Те бяха дошли да му правят компания в стоенето и си приказваха за стари неща. Разговорите стихнаха с приближаването на четворката „затворници“.

Джеймс имаше опит с такива посетители – самотни дами като госпожа Смит бяха магнит за подобни ходещи неприятности. Две от гномчетата бяха веднага изпратени да доложат ситуацията на Бо, докато фламингото остана да бди за други инфилтрации. Времето за реакция беше малко, но достатъчно.

- Нали нямаше да има никой, кой е окачил всички тези украси? – промърмори един от затворниците.
- Стига сте се превземали, това са само костюми! – сопна се водачът.
- Този обесник преди малко ръцете му не бяха ли в друга поза? – попита затворникът, който затваряше колоната.
- Глупости, духнал е вятър и го е отместил!
- Шефе, ама никакъв вятър няма, да знаеш! – каза третият редови затворник
- Като няма, какво люлее онази розова рокля, питаме те и отговор не искам!

- Аз обаче искам, защото ми се струва, че тя се придвижва към нас! – гласът на заговорникът изтъняваше.
- И-и-и-и прасковената мръдна! – заекна колегата му.
- Тези отрязани глави ми изглеждат доста живички!
- Просто са д-добре направени! – заекна водачът. Можеше да се закълне, че една от главите се е обърнала да го погледне в падащия мрак. – Давайте да влизаме по-бързо, докато не е дошъл някой!

Първият затворник натисна дръжката на парадния вход в същото време, в което колегата му атакува френския прозорец. Двамата изпищяха едновременно, защото двете механични ръце бяха сработили едновременно. От писъка им по-слабонервният им колега търти да бяга, но избра неправилно траекторията и падна във фонтана. Затворникът се изправи се, държейки се с лявата си ръка за врата на една от каменните костенурки, които бълваха вода, и потупа другата близкостояща костенурка по веселата клоунска шапчица. Бурито го ухапа за пръста. Това послужи за сигнал на Джакомо, който прецени, че в системата свой/чужд новодошлите са разрешени за хапане и щракна с челюсти около глезена на потупващия. За негов късмет Джакомо не виждаше добре и улучи само бутафорната тежест. Освободен от нея, затворникът търти да бяга към камионетката, спасявайки собствената си кожа. Другарите му се бореха с металните ръце, после решиха, че могат да го правят и в движение, и търтиха след първия. Вождът се олюля и понечи да се хване за декорацията на парапета, която представляваше нещо папагалоподобно, боядисано в бяло. Декорацията го клъвна зверски, изграчи нещо и излетя. Очите на последния затворник станаха кръгли като тигана, който тичаше към него, влачейки след себе си няколко кухненски кърпи. След тях препускаше десетметров алигатор, също призрачно бял като украшението на парапета. Затворникът хвърли кофата с няколкото бонбона на дъното за камуфлаж и се понесе с такава скорост, че задмина съзаклятниците си по пътя.

- Акълъвземаема маскировка, момчета! – директорът на местния затвор се превиваше от смях пред камионетката, измазана плътно с гуано (отрядът на Дактилчо я беше следвал прицелно до самия край на земята, принадлежаща на Джон и Евчето). Охраната беше помолила шефа си сам да се оправя с четиримата идиоти, които настояваха да бъдат затворени в най-дълбоките и тъмни килии, с най-дебели решетки, и то веднага.
- Както кажете, само ни пуснете вътре! – хленчеше единият от кандидат-затворниците, който незнайно защо беше вир-вода.
- Гледам, че сте се подготвили, даже и роби сте си сложили, но не мога, такива изпълнения са забранени, това все пак е затвор, а не увеселително заведение!
- Ама ние напълно сериозно! – умоляваше вторият кандидат, тресейки ръката си, в която се беше впила механична ръка. Изглеждаше така, сякаш някой невидим го дърпаше за китката.

- Не може! Тези раираните роби не ги използваме вече почти половин век, за гирите да не говорим! Идете отсреща, тази вечер в кръчмата тематиката е затворническа!
- Но ние искаме в затвора! Ако не ни вземете така, ще го щурмуваме, и ще ви се наложи! – пробва със заплаха водачът на четворката.
- Няма да ми се наложи! Ако щурмувате моето учреждение в този си вид, в най-добрия случай ще свършите в предварителния арест, в най-лошия – в психиатрията. Нали знаете, при онези, дето по тях лазят алигаторчета, а те ги хвърлят по докторите. Какво му стана на този ваш приятел, да не е преял захар отрано, та припада?
- Вие споменахте алигаторчета, - обливаше се в студена пот тарторът на нападението.
- И какво от това, тук е Луизиана, а не Канада, ако не сте забелязали, срещат се. Преди малко мина оттук един боядисан в бяло, ама не толкова добре, колкото вашите перуки... Къде се юрнахте? – директорът на затвора говореше на празно пространство. Съзаклятниците бяха натоварили припадналия си приятел в камионетката за отрицателно време и бяха отпрашили. До канадската граница не беше чак толкова далеч, като си помислиш, щяха да карат на смени.

Капитанът на кораба представляваше интересна гледка. Капитанската му фуражка стоеше на няколко сантиметра от главата му, подпирана от щръкналата му от ужас коса. В далекогледа се виждаше истински пиратски бриг, който се носеше с бясна скорост към неговия натоварен с бира търговски кораб. Верно, бирата беше крадена, но кой е безгрешен.

- Какво ще правим, шефе? – тревожно попита Боцмана. Неговата шапка си беше на мястото поради липса на каквато и да било коса.
- Мислиш, че ще ни настигнат?
- Като едното нищо! А видя ли огньовете на Свети Вит по вантите? Това си е кораб-призрак, от тях няма измъкване!
- И има пиратски флаг! Трябва да е някой много нахакан да кара така в такава близост до Хаваите, при всичката тази охрана, нали затова решихме да минем оттук.
- Предлагам да свърнем към пристанището на пълен ход и да се опитаме да стигнем до защитените води! И БЪРЗО!
- Ще ни конфискуват бирата!
- Има и друг избор – да ни конфискуват главите и да плаваме без тях до Страшния Съд, ти какво предпочиташ?
- Къде е това пристанище, мама му и прасе! – Капитанът въртеше решително руля. Боцманът хукна към машинното отделение.

На пиратския кораб също се водеха дебати.

- Скрисълз, дай да намалим малко скоростта, че мама няма да успее да се гримира както трябва! – Махалия намигна на съветира. – И Шуиро не е сресан, ще станем за резил!

- Ти научи ли песничката както трябва, а? Да няма излагации! – Марко дръпна капитана за червената рокля. Той може и да беше свиреп, но беше перфекционист, особено що се отнася до ножове и кръчмарски песни.
- „Търговски кораб се носи в морето, пиратска яхта след него лети...” – затананика Хейли.
- Става! Отивам да полирам кристалния череп, че Пешо Морският Кон го е държал в кутия толкова години, прашлясал е, - въргозунякът се врътна и слезе по стълбичката.
- Абе тези не карат ли нещо много бързо за търговски кораб, - рече Джон, застанал до щерка си.
- Вероятно носят нещо за тържествата, ще видим в пристанището. И само не започвай с твоите конспиративни теории още от здрависването! Все ще имате възможност да поговорите с Майкъл насаме.
- Ти по какво позна, че ще започна с теориите веднага? – засмя се баща й.
- Ами като си се окичил с този компютър, какво може да си помисли човек, че отиваш да танцуваш хула ли? Наистина ли е толкова опасно, или само ти се струва, тате? – Махалия стана сериозна.
- Не зная, иска ми се да сравним още някои данни и тогава ще видим. ИДПроксимците са готини, но това не значи, че всяка една извънземна цивилизация ще е такава. Така ми се пие една бира!

Главният митничар на пристанището потриваше ръце доволно. Отдавна не му се беше случвало контрабандисти да се предадат сами, при това контрабандата, която беше конфискувана в полза на държавата, се състоеше от неща, които попадаха в разряда на бързо развалящите се и се полагаше да бъдат утилизирани колкото е възможно по-скоро. Законът никъде не предписваше как точно да се утилизира бира. На островите предстоеше колосална бирена вечеринка. Митничарят допи бутилката си старопраменско и слезе на пристана да посрещне личната гостенка на президента. Нейният кораб не можеше да се сбърка – кой още можеше да плава под Веселия Роджърс с дантели по краищата!